

Miklya Zsolt

AHOGY TORKOMNAK*„fele sem igaz az EGÉSZ-nek”**„üres kis boltokban szólaltatja meg így
drágakőszín döglégy az árva sajttharangot”
(Tolnai Ottó)*

világopálja alatt állok
világopálja alatt lüktet
üveg üveghang
hang

lelopta a húrokat
az összes húrt lelopta a hegedűmről a sógor
elvitte macskahuroknak
összefogdosta a kóbor macskákat
hegedűhúrokon feszülnek
azt mondta
nem lesz itt macskazene éjszakánként
te is jobban jársz
ha nem nyekergetsz többet a fényesben
kiköltözött már mindenki a kerthelyiségbe előled
mentem utánuk a pikulával
abból még nem lopta ki a sógor
rezgett a nád mint a húrok
beledugott akkor a doktor egy százast
mintha a torkomba dugta volna
csak hagyjam már abba
de nem várta meg
kivette a pikulámból a nádat
azt mondta jó lesz spatulának
most mehetek a százassal
be a városba nádat venni
de lehet hogy húr lesz belőle
egyetlen húr a hegedűm közepére
majd azt az egyet cincogtatom
csalogatom a kóbor macskákat
jöjjenek csak a keresztutakról
egy kis éjjelizenére
arra ébredtem majd megfúlok

belenyúlt a torkomba a doktor
nyomta le a nyelvem a spatulával
másik kezével meg dugta volna le a százaszt
rezegtem mint a nád mint a húrok
pedig egy gé hang nem jött ki belőlem
csak kékültem mint a dunakeringő
még fingani se jutott eszembe
aztán hogy felébredtem
kiültem a diófa alá
cincogtam úgy remegtem
de csak a bözsi érkezett éjjél után
kóbor macska egy szál se

a fele sem igaz
másik fele meg nóta
viszonyítás kérdése az egész
mondják az okosok
én ezt a viszonyítást nem értem
ahogy az egészet sem
pedig fő az egészség mondja a doktor
aki mindent a tű hegyéhez viszonyít
különben hogy bírná elviselni az egészet
én az egészet nem
nekem elég annyit elviselni
amit naponta viszonyítok
mióta a nádat zsebre tette
nem fújom szívom a pikulámat
naponta szívok belőle
amikor nem látja senki
naponta szívom a semmit
hogy egy gé hangot adjon
azzal a gével járok a spatulákért
lopkodom egyenként vissza
van már egy nájlonszatyorral
a bözsi is spatulával keveri meg a zaccot
a gyerek meg amikor átjön
spatulavárat épít
remeg a spatulavára
de nem a kánikulától
hanem hogy egyetlen hangot
s mikor már majd megszólal
dől össze kezdi előlről
na nem baj majd megtanulja
van türelme a gyerekeknek

reggel is addig ül kint
amíg a rolót fel nem húzzuk
van türelme kívárni
lopom hát neki a spatulákat
egyenként lopkodom vissza
legalább ő remegjen
meg a spatulavára
a doktor meg biztos kézzel
egyenként viszonyítson
amíg a torkában babrál
kutakodik az egésznek

jött a ferri a póstás
csöngetett be a hírrel
hogy a templomban vasárnap
valami mőcártot énekeltek
mozart az
mőcárt így mondta kereskényi
meg hogy valami tenort keres a kórusába
gondoltam neked szólok
te azért konyítasz a zenéhez
én már rég nem konyítok
csak viszonyítok
de azért spatula helyett
elmentem hallgatózni
az ablaka alatt úgyis sok a papsajt
rágcsáltam szép kövérek
jól megnőtt idén a papsajt
szedegettem a nájlonszatyorba
egyszer csak megszólal bentről egy gé hang
szaladtam ahogy bírtam
hazáig azzal a gével
mint a ferri a hírrel
még a tele nájlonszatyort is
ott felejtettem az árokparton

marcel mondta
aki a kiskirálynéba járt énekelni
amíg tönkre nem bagózta a hangszálait
hogy ő olvasta platónt
olvasta platón lakomáját
a könyvtárban akadt rá
gondolta ez jó lesz egy
eksz-nótaénekesnek

világopálja alatt állok
világopálja alatt lüktet
üveg üveghang
üvegszemében távolság mélység
vagy csak mint a kovászos uborka
leve amit a bözsi eltett
forr már szinte a befőttés üvegben
verem az ablakot
te bözsi hol vagy
gyere gyorsan a kereskényi
megkoccintotta az üvegharangot

lógnak a macskadögök
elrettentő búzzel a tanya körül
dongják körül a döglegyek
a sógor meg megül a bajcsyrszilinszkin
így macskát riasztani könnyű
mint egeret fogni morzsoláskor
nagyteknővel a góré végiben
hallgatni a bádogzenét ahogy kaparnak
nem lesz itt macskazene többet
a bádogzene is gyorsan elül
ha felöntjük őket vízzel
nem baj csinállok én majd egérfogót
a húrtales hegedűmből
ha a száraz fát belülről kaparásszák
felerősíti a hangot
de az is lehet hogy szerzek egypár
fehér egeret a patikustól
éjszakára a hegedűbe költöztetem
kiteszem a diófa alá őket
jöhetnek a macskák egérzenére
az egerek belülről a macskák kívülről
kaparják húrtales hegedűmet
aztán egerek macskák egyaránt elfáradnak
az egyenlőtlen küzdelemben
csak a szél zörgeti a diófaágot
száraz szárazra koppan
végül csak a gé a fülemben

a bözsi egész éjjel marcellal biliárdozott
az eksz-nótaénekesssel
két bagós egy csárdában
még a doktor is odament viszonyítani
de nem bírta sokáig

vágta sorra zsebre a csontgolyókat
így aztán nem hallották meg hogy a
patikus fehéregere mozartot kaparászik
az üvegharangot is csak én vettem észre
meg a kereskényi aki állítólag
éjjél után indult el a macskáit keresni
mikor a sógor már javában horkolt a bajcsyzilinszkin
csak én vettem észre fölöttünk az üvegharangot
hallottam meg ahogy torkomnak koccan
meg mondom talán a kereskényi
aki a macskáit kereste

világopálja alatt állok
világopálja alatt lüktet
hang üveghang
üvegharang
ban a gé hang

Falcsik Mari

ÁLMODOZÁS 1975

Sylvia Plath emlékének

vedlett bérház tetőfolyosóján
hová rozsdálló vas kanyarodik
ahogy a lépcső szűkül fölfelé
egy csószerű aprócska szobában
lehetnék lakó

rabja zöld és barna üvegeknek
vizespohárba mártott csikkek és
félig megszáradt szendvicsek között
felrebbenő papírrajt etetve
őrült szerzetes

eltelve szent önző szerelemmel
szűk ablakomon esőverte por
az ablakközben pár halott bogár
énrajtam meg valami bő holmi
mondjuk férfiing

ami marad majd a szeretőtől
vagy a székesmen hagyja egy barát
kivel keserves részeg éjjelen
tisztogatjuk csúnya sebeinket
míg a szesz kitart

HAJNAL

ülök fakó utcalámpafoltban
homlokomban hollószárny hajam
szép erős toll: ujjaim közéből
lehullva szétterül

elengedem mint az ablakomra
ráfröccsenő s lepergő napot
mint az éjnek ismerős medréből
kimászó önmagam

VÉGÜL

hogy szenvednék minden meghitt zajtól
s hogy félném a boszorkányhalált
pörzsölni míg a testem él
kis szerelmek gyors futótűzében

s éppúgy a csönd megkínozna rútol
hogy a nagy ház kertjében a fák
jönnek jönnek egyre közelebb
s honnan most már hova szökni mégis